

§ 50 Правленіто на Светослава (1296 — 1322),

Отъ досегашныйтъ размирицы съкый вижда, че царството бѣше зело вече да отслабва, когато правленіето минж въ рѣцѣтъ на Светослава. И той неможѣше еще свободно да дѣйствува, защото мнозина отъ боѣритѣ му прѣчахъ. Недоволины отъ него и поддържаны отъ Византія, тѣ са отнесохъ къмъ И-ръ Андроника да имъ испроводи тайно Михаила, сына на Константина Тиха, който са намѣрваше въ Солунъ; тамъ дойдохъ и двамата по-млады Смиловы братья, Радославъ и Боеславъ, които молихъ отъ своя страна И-ра да възведе брата имъ на царство, за когото еще незнаяхъ, че е умрѣлъ. И Андронику бѣше по-лесно да объеви Михаила ⁽⁵⁾ царь въ България, който, кокѣто видѣхмы, още преди 20 години бѣше вѣнчанъ въ Търново на царството, а Радославъ пріе само званіето *Севастократоръ*, и наедно съ Боеслава са клѣхъ въ подданство Михаилу (1296).

Насърчени отъ И-ра, Михаилъ и Радославъ трѣгнахъ и проникнахъ въ планината съ малкото си войска, но нито единътъ, нито другийтъ можихъ нищо да сторѣтъ. Михаилъ, като нѣмаше толкозь сила да отнеме отъ Светослава короната, принуденъ бѣше да живѣй приватно въ мѣстата около Търново. Радославъ паднѣ въ рѣцѣтъ на Светослава, който му извъртъ очитѣ и го испрати при женаму въ Солунъ. А поробенытъ съ него Императорскы велможи, до тридесетъ на-четъ, бѣхъ разменѣны за Тертера, комуто Светославъ далъ, не са знай на-къдѣ, малка земя съ единъ градъ, дѣто са той засѣлилъ и мирно преминялъ живота си не като царь, а като частенъ гражданинъ. Тѣй Светославъ отъ день-на-

(5) Гл. Исторіята §. 45.